

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Prisacari, împotriva sentinței Judecătoreiei Drochia din 08 august 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2019, în privința inculpatului

Nicolaevici Gheorghe XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 20.06.2018 – 08.08.2019,
instanța de apel: 10.09.2019 – 18.12.2019,
instanța de recurs: 23.03.2020 – 03.06.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoreiei Drochia din 08 august 2019, Nicolaevici Gheorghe a fost condamnat în baza art. 175 Cod penal, la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

Cererea acuzării privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 57 lei a fost respinsă.

2. Instanța de fond a constatat că la 02 aprilie 2012, în jurul orei 20.00, inculpatul Nicolaevici G., aflându-se la muncă în gospodăria lui Mutruc V., situată în XXXXXX, XXXXXX, a ademenit în gospodăria dată trei copii minori, XXXXXX, a.n. XXXX, XXXXXX, a.n. XXXX și XXXXXX, a.n. XXXX, care au intrat în locuință, unde

Nicolaevici G., având scopul satisfacerii poftei sexuale în formă perversă, a aplicat violență fizică asupra minorei XXXXXX, a.n. 2002, manifestată prin aplicarea loviturilor cu pumnii și picioarele, a comis acțiuni perverse în privința ultimei, i-a dezbrăcat pantalonii, în rezultatul cărora minora l-a mușcat de picior și a fugit în stradă, apelând după ajutor.

Conform raportului de examinare medico-legală nr. 152 din 03.04.2012, la minora XXXXXX au fost depistate leziuni corporale sub formă de edemul părții pielose a capului, echimoza și edemul nasului, ce se referă la vătămări corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății. Careva leziuni corporale caracteristice raportului sexual prin constrângere nu au fost depistate.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, însă, probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 175 Cod penal, ca acțiunile perverse săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul se caracterizează pozitiv, are o vârstă înaintată, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, antecedentele penale sunt stinse, acțiune civilă nu a fost înaintată, concluzionând că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa cu închisoare, reeducarea și corectarea lui fiind posibilă fără izolare de societate, aplicând în privința lui prescripțiile art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța a statuat că expertiza medico-legală a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării leziunilor corporale, urmelor, probelor care, la rândul lor, au determinat încadrarea juridică a faptei, fiind acțiuni ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care este pusă în sarcina acuzării. Ori, cheltuielile suportate la efectuarea expertizei nu se încadrează în cele prevăzute la art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală.

3. Procurorul în Procuratura raionului Drochia, Lilia Bucătaru, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin inculpatul să fie condamnat la 5 ani închisoare, cu executare, cu încasarea din contul acestuia a cheltuielilor judiciare în sumă de 57 lei.

Apelanta a invocat că inculpatul nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru, dar anterior a fost condamnat prin sentința din 22.09.1971 în baza art. 145 alin. (2) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare.

În aceste împrejurări, aplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului, nu este suficientă pentru corectare și reeducare, în scopul prevenirii comiterii altor infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale, pedeapsa nefiind în corespundere cu gradul prejudiciabil al faptelor comise de inculpat și circumstanțele cauzei, nu poate fi considerată adecvată și nu va contribui la atingerea scopului pedepsei penale.

4. Potrivit Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2019, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a apreciat pedeapsa aplicată inculpatului, ținând cont de gradul de pericol social al faptei comise, de personalitatea lui, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, dar se caracterizează pozitiv,

la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, nu are antecedente penale, are o vârstă înaintată, nu au fost stabilite circumstanțe agravante și atenuante, de motivul comiterii infracțiunii și influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, just stabilindu-i pedeapsa cu închisoare și, luând în considerație faptul că acesta are o vârstă înaintată, precum și celelalte circumstanțe, corect a statuat că în privința lui pot fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de fond s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod penal, potrivit cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Deci, contrar celor invocate în apel, se atestă că pedeapsa aplicată inculpatului corespunde tuturor criteriilor de aplicare a pedepsei penale, va atinge scopul propus, fiind proporțională cu gradul prejudiciabil al infracțiunii comise de către făptuitor, fiind de natură să îi atenționeze pe cei care ar intenționa să săvârșească astfel de fapte că nu vor rămâne nepedepsiți.

În același timp, infracțiunea a fost comisă în anul 2012 și de atunci, inculpatul nu a mai admis încălcări ale legii, ce duce la concluzia că și-a făcut concluziile necesare.

Prin urmare, inculpatului urmează a-i fi acordată șansa de a se corecta în condiții de libertate, ori, practica judiciară demonstrează că pedeapsa prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, iar legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea persoanei.

Pe lângă aceasta, urmează a fi respinsă și solicitarea acuzării cu privire la încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 57 lei, fiind constatat că raportul de expertiză medico-legală nr. 142D din 03.11.2014 în privința părții vătămate XXXXXX, a fost efectuat în vederea acumulării probelor necesare ce demonstrează vinovăția și identifică persoana vinovată în comiterea infracțiunii imputate.

Ori, în cazul în care expertiza și examinarea medicală a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de instanța de judecată la solicitarea procurorului, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bugetului de stat.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Prisacari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că, la stabilirea pedepsei, instanțele de fond și de apel nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal și incorect au ajuns la concluzia privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ignorând că fapta comisă face parte din categoria infracțiunilor privind viața sexuală, comise asupra copiilor, de pericolul infracțiunii comise, ținând cont de gradul de agresivitate, acțiunile

inculpatului fiind însoțite de aplicarea violenței asupra unui copil minor, precum și faptul că *acesta nu a recunoscut vina*.

Totodată, în calitate de argumente ce sprijină soluția privind aplicarea unei pedepse mai grave, se atestă personalitatea inculpatului care nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru, dar nu este la prima abatere, anterior fiind condamnat prin sentința din 22.09.1971 în baza art. 145 alin. (2) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare.

Astfel, aplicarea art. 90 din Codul penal, în privința inculpatului nu este suficientă pentru corectare și reeducare în scopul prevenirii comiterii altor infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale, nefiind în corespundere cu gradul prejudiciabil al faptelor comise de inculpat, circumstanțele cauzei, nu poate fi considerată adecvată și nu va contribui la atingerea scopului pedepsei penale.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, în special esența presupusei erori grave de fapt în raport cu prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.**, **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, în cazul în care în rechizitoriu este indicat că: „*Circumstanțe care să agraveze răspunderea... nu s-au constatat*”, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a

altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, instanțele de fond și de apel just au concluzionat, că în circumstanțele în care inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, dar acesta se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, nu are antecedente penale, are o vârstă înaintată, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurentă (*pct. 5. din decizie*), o pedeapsă mai aspră, ar fi una inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În același timp, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură

penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurenței că inculpatul ... **nu a recunoscut vina**, este absolut neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Ori, această circumstanță constituie un drept legal al inculpatului și nu face parte din categoria celor agravante, prevăzute în art. 77 Cod penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că nu au admis vreo eroare gravă de fapt care să fi afectat soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Lilia Prisacari, împotriva sentinței Judecătorei Drochia din 08 august 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 decembrie 2019, în privința inculpatului Nicolaevici Gheorghe XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 iulie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun